Παύλος Αβραμίδης – «Αζήτητα»

…ένα ποίημα εν είδει μικρού μανιφέστου…

Προσέχω πάντα με τι ταχύτητα πάω στα αζήτητα.
Υπάρχει μια γενική κατηγόρια.
Λες και νέα και παλιά γενιά είναι χώρια.
Φαίνεται η ποίηση είναι σταθμός του τραίνου
Ανακοίνωση σε όρια στενά κι εξυπηρετικά.
Πού θα πας, πού θα κατέβεις, πόση ώρα θα περιμένεις. Πόση ώρα περίμενες.

Ό,τι προσπάθειες και να κάνεις τους συντεχνίτες δεν τους φτάνεις.
Σ΄ευχαριστώ χρυσή μου, σ΄ευχαριστώ χρυσέ μου.
Έχουν ανταλλαγεί καμιά δεκαπενταριά Νόμπελ σε μια βάρδια διαδικτύου.
Πρέπει την κολακεία τους να την ξαρμυρίσεις για να τη φας.

Κι όλα ψεύτικα. Σαν τα πλαστικά πιάτα των εξοχικών στην Ανάφη, την Άνδρο και τη Τζια.
Ό,τι τους αρέσει, ειλικρινά λένε
Με γουρλωμένα μάτια. Με εξόφθαλμη επιταγή στον άδικο τον ξένο.

Τους αρέσουν τα αλεξίπτωτα επειδή δεν τους αρέσει να πέφτουν.
Και πώς να πέσουν όταν έχουν βάλει μέχρι τον ουρανό νεκρά ποιήματα.

Αν εγώ είχα σκαρφαλώσει βραδιάτικα στον τοίχο θα΄μουνα κλέφτης.
Αν είχα τελειώσει με άλλου ποιητή το στίχο θα΄μουνα ψεύτης και υποκριτής.
Όμως όταν πας συστημένος στη μάχη ή με μεγάλο στρατό
Δε θα ξημερώσει ποτέ ο ήλιος
Ιδίως αν τρέχει μες τη μέρα κατά μήκος σ΄αυτή τη μεσοράχη
Όταν ελλείπουν οι στιγμές απόγνωσης πάνω απ το χαρτί, τα έναντι της ιστορίας άγχη
Τι να τον κάνεις τον εχθρό

Να σου κρατάει το ζάρι;

Αλλά κανείς τους στο Poetry ή στο Paris Review εκτός των Μεγάλων
Δεν έχει δημοσιευτεί ούτε καν συνεντευξιαστεί
Ούτε σαν όνομα υπάρχει, ούτε σα νύξη μηδαμινή.
Κι είναι 50 χρονών άνθρωποι και βάλε
Μα είναι απασχολημένοι με τα blogs των φίλων τους
Και των ηθικών το μάτι βάλε βγάλε.

Σέρνουν του μέτριου και κενού τον χορό
Που *βελτιώνεται μόνο από πεποίθηση*
Όλο και δυνατότεροι με τα Ναι τους
Όπως περίπου λέει ο πεθαμένος ποιητής
Ούτε απ΄αυτό το δρόμο πας χαμένος.
Και δε λέω ότι είσαι άχρηστος.
Μόνο τυχαία καλός και πουλημένος.

Για τα ψώνια της ημέρας που έκαναν καθώς και που συνάντησαν
Και τα χιουμοριστικά ποιηματάκια των φίλων τους φυσικά
Που τάχα πρέπει να σωθούν, σαν αίγαγροι.

Άλλη ελπίδα δεν τους μένει για διάκριση.
Οι έλληνες του εξωτερικού και η ξένη αλληλογραφία.
Να πνίξουν τις πρωτότυπες ιδέες και τη θεματολογία.

Μα πώς να τους πάρει στα σοβαρά ο ξένος
Ο αναγνώστης που θα διαβάσει το βιβλίο τους Κυριακή πρωί
Μπροστά στα παγκάκια του καθεδρικού της Αμιέν
Όταν η αγαπημένη λέξη τους είναι το «τεριρέμ».

Που κανείς πια δεν ξέρει τι σημαίνει
Μόνο η Χάρις ή πως-τη-λένε Αλεξίου
(Ζώρζ Μπρασσάνς εσύ δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς,
εσύ δόξασες το στίχο και τη μελωδία
κι έπλενες τα χέρια σου δίπλα στον καμπινέ του στόμφου)
Ή ο τριαντάχρονος ή ο εικοσάχρονος
Που όταν γράφει ποιήματα με τις εκφράσεις τις ηλικίας του
δεν του αρέσει να μένει.

Θυρόφυλλα απροσάρμοστα
Δάκρυα προ καιρού χαμένα
Ίσως για μια πάστα που έπεσε στο καναπέ
Δειλία για τα περασμένα.

Και έχοντας το κεφάλι του υπόπτου στη γκιλοτίνα ανφάς
Αντιδρούν για της ελληνικής ευρυπρέπειας τις απολιμάρες
Αχ βρε ψευτοηθικέ και ψευτοαυστηρέ ακόμα γαργάρα
Από πρόβες με την αόρατη μπέρτα του βασιλιά που΄χεις να κάνεις αφού πας.

Τελικά ο καλύτερος είναι αυτός που έχει πάει τις πιο πολλές διακοπές
Βοηθάει, δε λέω, στη σύσφιξη του ανθρώπινης ουσίας για να μη χύνεται
Σε υπονόμους νυχτερινού ονείρου που η δίκαιη μοναξιά έχει πεταχτεί.